

La Batalla de la Gallina

(Del nostre enviat especial)

Per cada gallina que us mengeu, deixen de produir-se uns 200 ous anuals i per cada ou que us mengeu deixa de néixer una gallina... Ep! o un pollastre... Ep! si l'ou no és de dos rovells

(A remarcar, que els ous els ponen les gallines i no els pollastres)

LA MARE DELS OUS

Després de «la Batalla de l'Ou» i de l'ou quan batalla, nosaltres no volem amagar l'ou als nostres lectors i els volem assabentar clara i sincerament de la difícil situació que pateix l'avicultura a la reraguarda i estimular el seu esforç en ajut d'una campanya més eficient que iniciarà l'ESQUELLA corregint defectes i subsanant tota la iniciativa equivocada que ens ha fet dubtar de l'èxit de «l'ou com batalla» encomanat a la fecunditat del pollastre

segons aquells cartells que tots recordeu...

Comencem per remarcar que la veritable mare dels ous és la gallina i d'ací endavant tot anirà bé.

Zoroastro, com si fos un vulgar Goebbels de via estreta, admirava el gall i el posava com a model de pare de família que defensa llurs mullers, no manca mai a dinar i sopar amb elles i acostuma a retirar-se d'hora.

Les gallines i els galls han viscut i viuen a tots els corrals i carrers del món i als balcons de les més

grans i civilitzades capitals de l'Univers.

A Pèrsia els consideraven aus grates als Déus i eren venerades pel poble.

Els hebreus, en canvi, els consideraven indesitjables pel poc pudor que acostumen a emprar en els preliminars de la fecundació.

Els grecs tenien el gall com a símbol del valor.

Li atribuïen marcada influència en la sort de les batalles per ésser au grata als déus bèl·lics.

Era costum entre els grecs sacrificar un gall a l'altar d'Esculapí cada vegada que sanava un malalt.

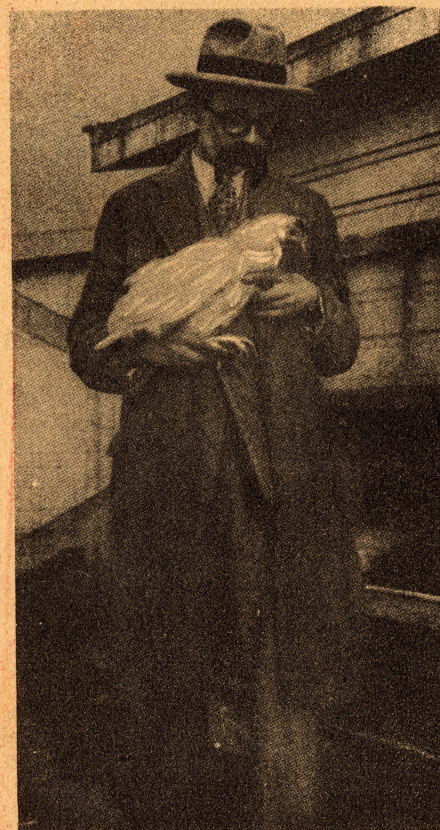
El temps no passa en va.

Ara cada vegada que cau malalta una persona sana s'han de fer pregàries als Esculapis i als Jesuïtes per poder sacrificar no ja un gall, sinó que només un gat que faci bon caldo.

PERO ANEM A LA BATALLA

Nosaltres, disposats, amb l'objecte que hi hagi més ous, a donar la batalla de la gallina, sacrificuem un gall «in mente» perquè ens doni bona sort.

En primer lloc la batalla començarà deixant de matar gallines, encara que estiguin collectivitzades, que ja sabem que és quan a hom li vénen ganes de matar-les.

Ací teniu la gallina campiona del món, la que ha post més ous: 351 en 364 dies. Pertany a la raça Leghorn que és una de les races més esteses. Té totes les coloracions existents en la morfologia agrícola.

Aquest senyor que l'acompanya no pertany a la mateixa raça ni ha contribuït amb res a l'extraordinària fecunditat de la preciosa gallina estajanovista.

Després cal que no mateu tampoc els galls, puix que la mare dels ous és la gallina, però el pare és el gall i el pare en aquest cas també sabem tots que fa la seva feina.

UN RECORD

Per tal que el lector, considerat ja com a part integrant del Front Popular de la nostra batalla de la gallina, es faci càrrec del crim que comet quan mata una gallina encara que no sigui seva, remarcarem el darrer rècord mundial establert per una gallina estajanovista.

Aquesta gallina és la que ha post més ous fins ara.

Es una gallina de la raça «Leghorn» assenyalada amb el número 6 en el Concurs d'Agassiz, Colúmbia Inglesa, Canadà i va pondre 351 ous en 364 dies.

Si considereu amb un petit esforç de la vostra imaginació el que són

351 ous ferrats o bé 175 truites de dos ous (i encara en sobraria un), veureu la necessitat que té la reraguarda lleial de posar-se al nostre costat i contribuir amb el foment de la cria de les aus de balcó (abans dites de corral) que tots plegats tinguem més ous i aleshores la batalla de la gallina estarà guanyada.

EL PAIS ES DEFICITARI

Encara que sembli mentida, aquells que diuen que els espanyols tenim més ous que ningú diuen mentida.

El país és deficitari en la producció d'ous.

En l'any 1921 importàvem pessetes 5.444.100 d'ous. L'any següent aquesta xifra augmentà fins a 17.713.200. En 1923 ja gairebé vàrem doblar el volum d'importació que fou de 33.744.600 i així anà pujant fins a 66.156.464 pessetes.

En canvi hi ha un detall que és molt esperançador per a l'esdevinidor de la batalla de la gallina que ara iniciem.

Els anys 1918 i 19 en què no podíem importar ous més que del Marroc, agafa tal increment la cria de les aus de balcó que la producció nacional per si sola assolí cobrir les necessitats del país.

QUE ES UN OU?

Un ou no és més que el producte de la glàndula genital femenina que conté una vida latent i tots els elements nutritius necessaris perquè pugui formar-se un nou ésser.

Això és l'ou considerat amb un sentit maternal.

Ara bé: l'ou exposat a la consideració d'un lector que tingui gana, és tota una altra cosa.

Vejam:

Un ou que vingui a pesar uns 50 grams conté 7 grams d'albúmina i 5 de greix que produeixen 73 calories. El rovell conté: vitel·lina, lecitina, cerebrina (Mandri) i un element greixós assimilable en la seva totalitat anomenat oli d'ou. La clara és rica en albúmina, element nitrogenat d'absoluta e imprescindible necessitat per al nostre organisme.

«LLUM DEL SOL EN RECIPIENT PRECINTAT»

Així anomenen els nord-americans els ous amb un clar sentit de la realitat.

Fins que fa sis o set dies que ha estat post pot considerar-se fresc aquest sol que tonifica l'organisme humà i és el més formidable aliment antitraquític que disposa l'espècie humana.

QUI ENS AMAGA L'OU?

Actualment no tenim ous i els que tenim van més cars que si fossin d'or.

Nosaltres rebíem ous d'Argèlia, Argentina, Bulgària, Bèlgica, Xina, Egipte, França, Anglaterra, Holanda, Itàlia, Marroc, Portugal i Turquia.

Però... ni l'Argentina, ni França, ni Anglaterra produeixen prou ous per ells.

L'Argentina ens revèn els ous que ella compra als nord-americans.

Els anglesos ens venen ous que han comprat abans a Holanda i Dinamarca.

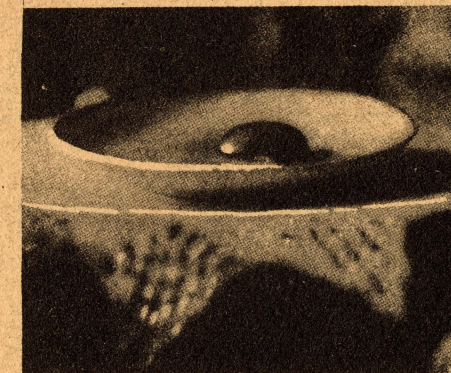
Es, doncs, clar i necessari que no ens hem de seguir deixant amagar l'ou.

Es precis que comencem la batalla de la gallina per tal que a la fi no hàgim de recórrer a l'esperanto perquè la gent no vegi el nostre fracàs.

Es urgent que tot ciutadà antifeixista que disposi de quatre metres quadrats de terreny o d'un balcó o una finestra es disposi a la cria de la gallina i de l'ou amb un entusiasme i una fe que ens han de donar la victòria.

Disposeu-vos, si cal, a vendre el piano i si és de cua millor, per tal de posar en el seu lloc un galliner que també té moltes teclades que tocar, puix que l'avicultura és tan important com la música de Wagner i a més a més és nutritiva.

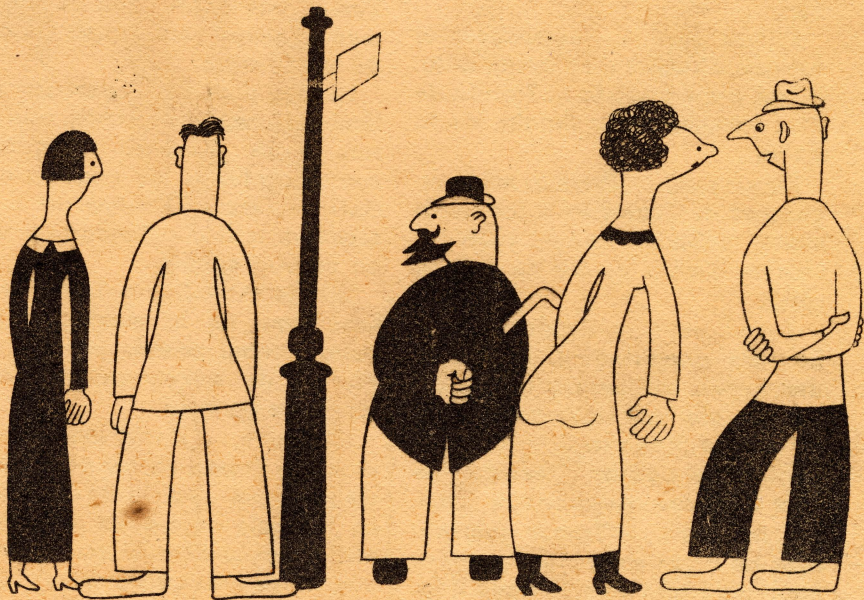
Pere Gallari

Ací teniu un ou ferrat, uns moments abans d'ésser un ou ferrat

La població civil de la batalla de l'ou

LA LINIA «A»

- Escolti: qui és l'últim?
- L'autobús.

KALDERS

KALDERS

— Abans estava ben retirada, però ara estic al pot.